

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551¹

ปิยาพัชร แก้วกิตติ²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ในประเทศไทย ประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อวิเคราะห์ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ตามกฎหมายไทย กฎหมายสหราชอาณาจักรและกฎหมายสหรัฐอเมริกา เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ต่อไป เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 นั้น แม้จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมอยู่หลายครั้ง แต่กฎหมายดังกล่าวยังคงไม่ชัดเจนอันที่เกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาในการคุ้มครองผู้เสียหายในชั้นสอบสวน ซึ่งกำหนดระยะเวลาที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คัดแยกเหยื่อหรือผู้เสียหายเพียง 24 ชั่วโมงเท่านั้น และสามารถขยายได้ไม่เกิน 7 วัน อันเป็นการกำหนดระยะเวลาที่สั้นเกินไป และการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวที่มีลักษณะเป็นการกดขี่บีบบังคับผู้เสียหาย รวมทั้งการกำหนดความรับผิดชอบในกรณีบุกรุกข่มขืนใจผู้สืบสันดานให้ทำงานหรือบริการเพราะเหตุความยากจน เหลือทนทาน และกรณีบุกรุกกระทำต่อผู้สืบสันดาน เช่น เป็นธุระจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง ฯลฯ ซึ่งเพราะเหตุความยากจนเหลือทนทานนั้น กรณีดังกล่าวได้มีบทบัญญัติยกเว้นความรับผิดชอบให้แก่บุกรุกที่อ้างเหตุความยากจนเหลือทนทาน เพื่อให้ศาลไม่ลงโทษบุกรุก อันเป็นช่องว่างทางกฎหมาย จึงควรมีการแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นและสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันกับกฎหมายต่างประเทศ

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 นั้นยังขาดความชัดเจน ไม่ครอบคลุมและไม่เหมาะสมต่อสภาพสังคมปัจจุบันที่มีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการคุ้มครองผู้เสียหายในชั้นสอบสวน กล่าวคือ ตามมาตรา 29 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการค้า

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จรล เล้ง วิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุพร วงศ์ทองสรรค์ และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียพล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

มนุษย์ โดยมีการกำหนดระยะเวลาพนักงานเจ้าหน้าที่ในระหว่างการคัดแยกเชื้อให้มีระยะเวลาเพียง 24 ชั่วโมงเท่านั้นและเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาและศาลมีคำสั่งอนุญาตก็สามารถขยายระยะเวลาได้ไม่เกิน 7 วัน ซึ่งเป็นการกำหนดระยะเวลาที่เร่งรัดและสั้นจนเกินไปในการที่เจ้าพนักงานจะทำการแสวงหาข้อเท็จจริงต่าง ๆ หากมีการปลอมแปลงเอกสาร หนังสือเดินทาง บัตรประจำตัวประชาชน ต้องใช้ผลการตรวจร่างกายของแพทย์เพื่อระบุอายุที่แท้จริง ซึ่งในบางกรณีต้องนำใบกระดูกของผู้เสียหายหรือเชื้อไปตรวจพิสูจน์โดยใช้ระยะเวลาประมาณหนึ่งเดือนเพื่อให้ทราบอายุที่แท้จริง หรือผลการพิสูจน์เอกสารยืนยันบุคคลของผู้เสียหายหรือเชื้อ ทำให้ระยะเวลาเพียง 24 ชั่วโมงนี้สั้นเกินไป ทั้งนี้ผู้เสียหายหรือเชื้อที่ถูกค้ำมนุษย์ได้รับความบอบช้ำจากการถูกทารุณทางร่างกายและจิตใจ ต้องใช้ระยะเวลาในการฟื้นฟูจึงกลับมาสู่สภาวะปกติได้

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าว กล่าวคือ ตามมาตรา 37 กำหนดให้มีการผ่อนผันให้ผู้เสียหายอยู่ในประเทศไทยได้เป็นการชั่วคราวและได้รับอนุญาตให้ทำงานเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายได้ แต่ก็เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์เท่านั้น เช่นนี้กรณีที่ผู้เสียหายไม่ให้ความร่วมมือกับภาครัฐในการดำเนินคดีกับผู้ค้ำมนุษย์ ด้วยอาจจะเพราะเกรงกลัว ถูกข่มขู่ ฯลฯ หรือผู้เสียหายไม่เป็นประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ผู้เสียหายก็อาจไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามมาตรา 37 ทำให้ไม่ได้รับการรักษาพยาบาล การบำบัดฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 37 โดยให้คำนึงถึงเหตุผลทางด้านมนุษยธรรมเป็นหลัก กล่าวคือ ผู้เสียหายก็ควรให้ได้รับการบำบัดฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจที่ได้รับจากการค้ำมนุษย์และติดตามผลการให้ความช่วยเหลือ และคุ้มครองไปจนกระทั่งผู้เสียหายสามารถปรับตัวในสังคมได้

ปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาเกี่ยวกับการยกเว้นโทษแก่บุพการีในกรณีการบังคับใช้แรงงานหรือบริการ กล่าวคือ ตามมาตรา 52/1 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันและจัดการบังคับใช้แรงงานหรือบริการที่เกิดขึ้นกับทุกคนและกฎหมายได้กำหนดอัตราโทษสำหรับความผิดฐานบังคับใช้แรงงานหรือบริการไว้ โดยมีอัตราโทษที่สูง เพื่อต้องการข่มขู่ยับยั้งให้ผู้กระทำความผิดฐานนี้เกิดความเกรงกลัว อีกทั้งเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด แต่กฎหมายนั้นได้กำหนดเหตุยกเว้นโทษในกรณีผู้บุพการีข่มขืนใจให้ผู้สืบสันดานใช้แรงงานหรือบริการ หากการกระทำนั้นเป็นกระทำโดยมีสาเหตุมาจากความยากจนเหลือทนทานหรือเมื่อพิจารณาถึงสภาพความผิดหรือเหตุอันควรปรานีอื่นแล้วศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ลงโทษผู้กระทำความผิดเลยก็ได้ เห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง เนื่องจากการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทบต่อหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เช่นนี้บุคคลที่กระทำความผิดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ว่าเป็นความผิดจะต้องได้รับโทษเท่ากันทุกคน ไม่อาจอ้างกรณีบุพการีข่มขืนใจผู้สืบสันดานให้ทำงานหรือบริการเพราะเหตุความยากจนเหลือทนทาน เพื่อให้หลุดพ้นความรับผิดชอบได้แต่อย่างใด

ปัญหาประการที่สี่ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการยกเว้นโทษแก่บุพการีในกรณีเป็นธุระจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่ายผู้สืบสันดานซึ่งอายุไม่เกิน 15 ปี กล่าวคือ กรณีบุพการีกระทำต่อผู้สืบสันดานตามมาตรา 56/1 แม้จะมีการกำหนดบทลงโทษผู้ค้า ผู้เป็นธุระจัดหาเด็กที่เข้ามาสู่การค้าประเวณีหรือการใช้แรงงานอย่างไม่เป็นธรรมแล้วก็ตาม แต่จะเห็นได้ว่าการกำหนดโทษดังกล่าวยังมีช่องโหว่ของกฎหมายในบางประการที่ยังเอื้อประโยชน์ให้กลุ่มบุคคลดังกล่าวมีโอกาสที่จะกระทำความผิดต่อเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีได้โดยง่าย ทั้งการกำหนดอัตราโทษยังไม่เหมาะสมกับสภาพปัญหาในปัจจุบันของสังคมไทย โดยบทบัญญัติดังกล่าวมีข้อบกพร่องความรับผิดชอบให้แก่บุพการีที่ได้กระทำความผิดต่อผู้สืบสันดานซึ่งเป็นบุคคลที่อายุไม่เกินสิบห้าปี โดยอ้างเหตุความยากจนเหลือทนทานต่อศาล เพื่อให้ศาลไม่ลงโทษบุพการีในการกระทำความผิด ทำให้เกิดช่องว่างของกฎหมายเกิดความเหลื่อมล้ำและปัญหาทางสังคมอันกระทบต่อหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการคุ้มครองผู้เสียหายในชั้นสอบสวน ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 29 จากเดิม

มาตรา 29 ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ และเพื่อคุ้มครองป้องกันภัยแก่บุคคลที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจัดให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในความคุ้มครองชั่วคราวได้แต่ต้องไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง ทั้งนี้ ให้รายงานให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ทราบโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องให้การคุ้มครองบุคคลซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายเกินกว่ากำหนดเวลาในวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำสั่งอนุญาต ทั้งนี้ ศาลจะอนุญาตได้ไม่เกินเจ็ดวัน โดยจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ไว้ด้วยก็ได้

การจัดให้บุคคล ซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายอยู่ในความคุ้มครองเป็นการชั่วคราวตามมาตรานี้ ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในสถานที่อันสมควร ซึ่งมีใช้ห้องขังหรือสถานคุมขัง ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด การปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ให้คำนึงถึงหลักสิทธิมนุษยชน โดยเคร่งครัด

โดยยกเลิกข้อความในมาตรา 29 วรรคสอง และแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

มาตรา 29 “ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ และเพื่อคุ้มครองป้องกันภัยแก่บุคคลที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจัดให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในความคุ้มครองชั่วคราวได้แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ทั้งนี้ ให้รายงานให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ทราบโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องให้การคุ้มครองบุคคลซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายเกินกว่ากำหนดเวลาในวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำสั่งอนุญาต ทั้งนี้ ศาลจะอนุญาตได้ไม่เกินสิบห้าวัน โดยจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ไว้ด้วยก็ได้

การจัดให้บุคคล ซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายอยู่ในความคุ้มครองเป็นการชั่วคราวตามมาตรานี้ ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในสถานที่อันสมควร ซึ่งมีใช้ห้องขังหรือสถานคุมขัง ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด การปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ให้คำนึงถึงหลักสิทธิมนุษยชนโดยเคร่งครัด

2. ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าว ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 37 จากเดิม

มาตรา 37 เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ การรักษาพยาบาล การบำบัดฟื้นฟู การเรียกรองสิทธิของผู้เสียหาย พนักงานเจ้าหน้าที่อาจดำเนินการให้มีการพ้องผันให้ผู้เสียหายนั้นอยู่ในราชอาณาจักรได้เป็นการชั่วคราว และได้รับอนุญาตให้ทำงานเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายได้ ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงเหตุผลทางด้านมนุษยธรรมเป็นหลัก

โดยยกเลิกข้อความในมาตรา 37 และแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

มาตรา 37 เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจดำเนินการให้มีการพ้องผันให้ผู้เสียหายนั้นอยู่ในราชอาณาจักรได้เป็นการชั่วคราวไม่เกิน 3 ปี และได้รับอนุญาตให้ทำงานเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายได้ ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงเหตุผลทางด้านมนุษยธรรมเป็นหลัก

และแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 38 จากเดิม

มาตรา 38 ภายใต้บังคับมาตรา 37 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาโดยไม่ชักช้า เว้นแต่ บุคคลนั้นเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง หรือเป็นผู้ได้รับการพ้องผันให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยมีหลักฐานเอกสารตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรหรือกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างด้าว

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของบุคคลนั้น

โดยยกเลิกข้อความในมาตรา 38 และแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

มาตรา 38 ภายใต้บังคับมาตรา 37 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาโดยไม่ชักช้า ภายหลังมีการรักษาพยาบาล การบำบัดฟื้นฟู การเรียกรองสิทธิของผู้เสียหายแล้ว เว้นแต่ บุคคลนั้นเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่า

ด้วยคนเข้าเมือง หรือเป็นผู้ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยมีหลักฐานเอกสารตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรหรือกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างด้าว

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของบุคคลนั้น

3. ปัญหาเกี่ยวกับการยกเว้นโทษแก่บุพการีในกรณีการบังคับใช้แรงงานหรือบริการ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52/1 จากเดิม

ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 6/1 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท ต่อผู้เสียหายหนึ่งคน หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือเป็นโรคร้ายแรงซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสามเป็นกรณีที่ผู้บุพการีให้ผู้สืบสันดานทำงานหรือให้บริการเพราะเหตุความยากจนเหลือทนทาน หรือเมื่อพิจารณาถึงสภาพความผิดหรือเหตุอันควรปรานีอื่นแล้ว ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ลงโทษผู้กระทำความผิดเลยก็ได้

โดยยกเลิกข้อความในมาตรา 52/1 วรรคสี่ และแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 6/1 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาทต่อผู้เสียหายหนึ่งคน หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือเป็นโรคร้ายแรงซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

4. ปัญหาเกี่ยวกับการยกเว้นโทษแก่บุพการีในกรณีเป็นธุระจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่ายผู้สืบสันดานซึ่งอายุไม่เกิน 15 ปี ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 56/1 จากเดิม

ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ ซึ่งบุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปีให้ทำงานหรือให้บริการที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงและมีผลกระทบต่อร่างกายหรือจิตใจ การเจริญเติบโต หรือพัฒนาการ หรือในลักษณะหรือในสภาพแวดล้อมที่เป็นอันตราย

ต่อความปลอดภัยของบุคคลนั้น หรือขัดต่อศีลธรรมอันดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและปรับไม่เกินสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นกรณีที่บุพการีให้ผู้สืบสันดานทำงานหรือให้บริการเพราะเหตุความยากจนเหลือทนทาน หรือเมื่อพิจารณาถึงสภาพความผิด หรือเหตุอันควรปรานีอื่นแล้ว ศาลจะไม่ลงโทษผู้กระทำความผิดเลยก็ได้

โดยยกเลิกข้อความในมาตรา 56/1 และแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ชื่อ ขยาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วยงานหนึ่งยักกัซัง จัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ ซึ่งบุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปีให้ทำงานหรือให้บริการที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงและมีผลกระทบต่อร่างกายหรือจิตใจ การเจริญเติบโต หรือพัฒนาการ หรือในลักษณะหรือในสภาพแวดล้อมที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของบุคคลนั้น หรือขัดต่อศีลธรรมอันดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและปรับไม่เกินสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นกรณีที่บุพการีให้ผู้สืบสันดานทำงานหรือให้บริการ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 20 ปี ขึ้นไป หรือจำคุกตลอดชีวิต

เอกสารอ้างอิง

ชนกพล สกคผลเขตต์. “การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของหญิงและเด็ก: ศึกษาอนุสัญญา

ระหว่างประเทศ และเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับกฎหมายต่างประเทศ.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

นิชวิทย์ แชรต์นะ. “ปัญหากฎหมายของพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559.

วีระศักดิ์ แสงสารพันธ์. “สิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญา: การศึกษาวิจัยระบบการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายในกระบวนการดำเนินคดีอาญาของประเทศไทย.” ดุษฎีนิพนธ์ นิติศาสตรดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.

สุวณีย์ ใจทน. “ปัญหาการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2562.

อมรรัตน์ สุนทร. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานค้ามนุษย์ การเอาคนลงเป็นทาส และการบังคับใช้แรงงาน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559.